

Sygn. akt II Cz 714/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO W. Damaszkó /spr./

Sędziowie: SSO A. Izydorzycyk

SSR del. do SO S. Bańka - Mrozewska

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2015 roku w Jeleniej Górze

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela (...) Banku Spółki Akcyjnej w W.

z udziałem dłużnika M. A.

o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu

na skutek zażalenia wierzyciela

na postanowienie Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 17 lipca 2015 roku sygn. akt I Co 1072/15

p o s t a n a w i a:

zażalenie oddalić.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Zgorzelcu nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 19 maja 2015 roku numer (...) wystawionemu przez wierzyciela (...) Bank S.A. w W. przeciwko dłużnikowi M. A. w związku z zawartą umową kredytu z dnia 30 marca 2011 roku w zakresie kwoty 108661,75 zł, natomiast odmówił wierzycielowi nadania klauzuli wykonalności w zakresie, w jakim bank ten domagał się odsetek umownych według stopy procentowej stanowiącej iloczyn współczynnika 4 oraz stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, która na dzień wystawienia tytułu wynosi 10 % w stosunku rocznym.

W zażaleniu wierzyciel zaskarżył rozstrzygnięcie Sądu I instancji w części oddalającej wniosek zarzucając wydanie orzeczenia z naruszeniem art. 96 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe przez błędne uznanie, iż przedstawiony bankowy tytuł egzekucyjny nie odpowiada warunkom formalnym określonym w tym przepisie. W szczególności skarżący zarzucił, że żądanie odsetek zostało sformułowane precyzyjnie bowiem podano iloczyn współczynnika 4,0 i aktualną wysokość odsetek lombardowych. Spełniony został zatem wymóg wskazania stopy procentowej. Na tej podstawie skarżący wniósł o zmianę rozstrzygnięcia poprzez uwzględnienie całości jego wniosku i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dotyczy wielokrotnie już analizowanego problemu dopuszczalności określenia w bankowym tytule egzekucyjnym wysokości odsetek według zmiennej stopy w oparciu o krotność kredytu lombardowego ustalanego przez Radę Polityki Pieniężnej. Odnosząc się do powyższego zagadnienia Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 lutego 2009 r., IIICZP 145/08 (Lex nr 478089, Biuletyn SN 2009, nr 9, poz. 7) jak również w postanowieniu z dnia 12.02.2009 roku III CZP 90/09 wyjaśnił, że oznaczenie w bankowym tytule egzekucyjnym stopy odsetek za opóźnienie poprzez posłużenie się formułą „czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego” nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 96 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (tekst jednolity w: Dz. U. z 2002 r., Nr 72, poz. 665 ze zm.). Powyższe zapatrywanie prawne było wielokrotnie i w pełni akceptowane w orzecznictwie tutejszego Sądu Okręgowego. Argumenty skarżącego przytoczone w zażaleniu w żadnej mierze nie uzasadniają odstąpienie od utrwalonego w judykaturze poglądu. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy we wspomnianej już uchwale z dnia 12 lutego 2009 roku „w bankowym tytule egzekucyjnym wymagane jest nie tylko określenie zadłużenia dłużnika od strony strukturalnej (zadłużenie główne, zadłużenie uboczne), ale także - wskazanie "wysokości" tego zadłużenia w odniesieniu do długu głównego i należności pozostałych - w tym roszczeń o zapłatę odsetek za opóźnienie. Umieszczone w tytule odsetki za opóźnienie powinny być odpowiednio strukturalnie wyodrębnione z innych pozycji składających się na dług dłużnika i jednocześnie odpowiednio określone co do wysokości. Określenie wysokości odsetek za opóźnienie możliwe jest wówczas, gdy wskazana została kwota stanowiąca podstawę do ich obliczenia, podano odpowiednią stopę procentową oraz okres obliczenia odsetek (okres opóźnienia dłużnika). W ten sposób dłużnik banku uzyskuje pełną możliwość zweryfikowania własnego zadłużenia wynikającego z bankowego stosunku obligacyjnego.”

Podzielając w pełni przytoczone stanowisko należało zażalenie uznać za bezzasadne i orzec, jak w sentencji (art. 386 § 1 k.p.c. art. 385 w zw. z art. 397 § 2 i 13§2 k.p.c.).